

Gospod Žajdela, hvala, ker pomagate Slovincem odkrivati resnico

Strinjam se z gospodom Jurijem Kreutzem iz Brestanice, ki je v *Reporterju* 20. junija 2016 zapisal, da je navedba g. Ambrožiča 6. junija 2016 »za Žajdelo so vsi, ki so na 'oni' strani, zločinci«, neokusna cvetka. Jaz bi temu rekla kar strupena in škodljiva cvetka. No, g. Ambrožič, ne čisto vsi, res pa je, da so tisti, ki so zločine počenjali, zločinci, pa ne samo zločinci, pozneje so postali tudi strahopetci, potuhnjenjenci, ki so se nekoč pri ubojih tistih, ki niso enako razmišljali kot oni, delali junake, danes pa, v kolikor so preživel, nimajo korajže tega priznati. Še več – nekateri so zavajali tudi svoje naslednike, da danes v imenu neresnice delajo razdor med Slovenci. Seveda so svojim tako omogočili pridobiti privilegije in možnost sebi postavljati spomenike.

Pred nekaj dnevi sem bila pri sveti maši pred moriščem Huda jama, pozneje pa še v Starem Hrastniku. V enem od teh dveh moriščih počiva verjetno tudi moj tast, ki so ga »junaki« Slovenske partizanske likvidacijske enote nedolžnega surovo umorili v gozdu ob potoku blizu Dramelj. Golega, ustreljenega, obgrizenega od lisic je našel bližnji domačin in ga pokopal. Ker je žrtev poznal, je o tem obvestil družino – ženo in tri otroke. Ti so potem skrivaj hodili prižigat svečke in molit. Uredili so skromen grob in nanj položili križ, ki pa je večkrat izgini. Nekoč so našli razkopan grob, mislili so, da so to naredile lisice.

Ko sem postala žena sina ubitega, sem tudi jaz več kot 50 let hodila z možem h grobu. Po smrti moža sem želela prenesti ostanke svojega tasta v posvečeno zemljo, a v grobu ni bilo ničesar. Tako nisem mogla izpolniti želje svojemu možu, ki jo je prvič izrekel kot otrok v noči, ko so mu s skupne postelje odpeljali očeta. Pozneje, v dolgoletni bolezni, ki je bila v veliki meri posledica strahotnega doživljanja v otroštvu, je velikokrat ponovil: »Jaz bi pa pri ateku ajal«.

V svojem raziskovanju sem izvedela od vaščanov, da so v letu 1945 in tudi pozneje po tem gozdu izkopavali skrite grobove in ostanke človeških trupel odvažali s tovornjaki v Hudo Jamo ali Hrastnik. Grobov je bilo baje veliko. Nalog za tako dejanje je izdal Zoran Polič 8. maja 1945.

V svojem raziskovanju sem odkrila tudi morilca. Mnogo ljudi ga je poznalo, ime so izgovarjali le z obljubo tajnosti. Sicer sta si bila z umorjenim skoraj sosed. Ko se je njegovo ime pojavilo v javnosti, so svojci seveda vse njegove zločine zanikali in celo grozili. A kljub temu sem izvedela, da je bil morilec za svoje »delo« v Slovenski partizanski likvidacijski enoti in kot borec Tretje brigade vojske državne varnosti – narodne obrambe, dobro nagrajen – direktor ene tovarne. A doletela ga je kazen od tistega, ki dobro plačuje in hudo kaznuje. Po pripovedovanju ene izmed mnogih domačink je izgubil razum in v težkih mukah še ne star umrl. Izvedela sem tudi, da je sodeloval v pobojih v Hudi Jami. Imam celo njegovo sliko iz partizanskih časov z rdečo zvezdo na šapki, ki nakazuje na njegovo visoko funkcijo.

Ko sem pred nekaj dnevi gledala po TV prenos oziroma samo del proslave zveze borcev, je govornik s košatimi sivimi brki dejal: »Heroji so tisti, ki so pod zemljo.« Besede držijo, a prepričana sem, da je on mislil le na svoje nekdanje soborce, sokrivce. Jaz, pa tudi večina poštenih zgodovinarjev in poštene slovenske javnosti, ki pozna resnico, mislimo ob tem na vse žrtve komunističnega – partizanskega terorja, kajti ti so bili pravi heroji, katerih okostja še kar prihajajo na dan. Veliko jih je bilo, saj slovensko zemljo teži čez 600 morišč, nešteto je še posameznih neodkritih grobov.

V svojem odkrivanju resnice sem obiskala že kar precej teh grobišč in se poklonila herojem,

ki v njih počivajo. Seveda sem v svojem že kar dolgem življenju spoznala tudi velik del zgodovinarjev in raziskovalnih novinarjev, ki odkrivajo arhive, zapise, pričevanja in spomine. S tem pa prihajajo na dan tudi imena, ki si naziva heroj sploh ne zaslužijo. Mednje najbrž spada tudi gospod Novljan.

Prav zgodovinarji, kot je gospod Žajdela, imajo največ zaslug, da prihaja prava resnica na dan, nas počasi osvobaja komunističnih spon in prispeva k spravi razdvojenega naroda. Zato hvala, gospod Ivo Žajdela, za vaše prizadevno delo, za vse prispevke, za vse vaše zapise pričevanj, za vse vaše knjige. Vse to nam omogoča pravilen pogled na našo preteklo skupno zgodovino in prinaša pošteno ločitev pravih herojev od zločinskih herojev.

Zato priporočam vsem, ki ste še zavedeni s tako imenovano NOB, s krvavo rdečo zvezdo, ki ste bili v šoli ali v družini napačno poučeni – spreglejte. Vi niste krivi za napake svojih prednikov, sprejmite naše ponujene roke, da bo naša domovina postala raj na zemlji.

Ali ste za to, gospod Ambrožič???

Franciška Vodopivec,
Lopata, Celje

Podjetje Minis, d. o. o., ni dobilo preplačil

V *Reporterju* je bil 27. junija 2016 objavljen članek novinarja Nenada Glücksa z naslovom *Preplačilo neznani firmi Minis, d. o. o.* V članku so zapisani točni podatki glede nabave in postavitve panelne ograje, kot je bilo novinarju odgovorjeno na njegova vprašanja. Zavajajoče pa je pisanje, da je podjetje Minis, d. o. o., dobilo preplačilo. Treba je namreč poudariti, da je podjetje Minis, d. o. o., kot eno od več kot 20 podjetij sodelovalo tudi pri nabavi in postavitvi žičnate ograje, nosilnih palic in vrat. To pa v članku ni upoštevano. Zato ne gre za preplačilo, pač pa za plačilo v skladu s podpisanimi pogodbami (brez aneksov), ki so tudi korektno in kakovostno izvedene.

Kot je bilo že večkrat povedano, pa so vse nabave zaščitnih tehničnih ovir potekale in še vedno potekajo v skladu s 3. točko prvega odstavka 17. člena zakona o javnem naročanju, saj stopnja tajnosti ni umaknjena.

Stanka Ritonja,
sekretarka, ministrstvo za
gospodarski razvoj in tehnologijo